

вече, Мюзедине, че когато имаме дѣло съ мъжете, то презрѣнието и сжмѣнието не трѣба да бждатъ плашливи. До утре, драги мой господине! (Мюзединъ, стражата, и слугите излизатъ).

ОТТОКАРЪ.

Говори сега, мой юначе, говори! Дай на това лице, което е накарало толкова пѣти да са спиратъ съ премиране сладките поглѣди на майките, на сестрите и на дѣвойките, които сж преминувале покрай тебе; дай на това лице и на оновова, който го е сжтворилъ, смѣло преобразование. Говори, лажи, измѣнявай, отблжсвай другарите си . . . Азъ та слушамъ.

УЛРИХЪ.

Господарю, азъ ща да измѣна само самъ на себѣ си. Падамъ предъ васъ на колѣни, ако и да сжмъ ви смъртенъ врагъ. Цѣла година, и днене и ноще, азъ правѣхъ сжзаклѣтия, за да ви свала отъ престолѣтъ и да ви убия. Земете сега животѣтъ ми, — но земете само моятъ животъ, — и накарайте ма, щото моите послѣдни думи да изрѣкатъ благодарностъ на своятъ благороденъ врагъ.

ОТТОКАРЪ.

Не преструвай са великодушентъ. Кажи ми право и просто, че ти си страхопжзлѣовецъ.

УЛРИХЪ.

Азъ не мога да кажа това, господарю! Ако богъ да не би ми наложилъ испытание, то тѣжко и горко на тѣлата ни. Ни вие, ни азъ не би биде живи въ тоя часъ. Земете животъ ми, господарю. но бждете великодушни. Ако искате да стана още по-ничтоженъ, ако искате да ви предамъ единъ по единъ сичките свои сжучастници, то азъ сжмъ готовъ да испжлна желани-